

Наука і створення світу

«На початку Бог створив небо і землю». Буття 1:1

Вчені продовжують дізнаватися все більше про безмежність і складність Всесвіту. Багато з них відкрито визнають: чим більше вони досліджують Всесвіт, тим більше переконуються, що за всю його велич стоїть Всевишній Розумний Творець. Це було очевидним ще давно для пророка Давида, який писав: «Небеса промовляють про славу Божу, а твердь показує Його творіння. День за днем промовляє, а ніч за ніччю показує знання». Псалм 19:1, 2

Пророк Ісаї запевняє нас, що Бог «створив землю... Він створив її не марно, Він створив її, щоб вона була заселена» (Ісаїя 45:18). Очевидно, що Бог створив землю для того, щоб вона була заселена. Опис створення у книзі «Буття» розкриває, що головним мешканцем землі мала стати людина.

Створюючи наших перших батьків, Бог сказав їм: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте [до євреїв, заповнюйте] землю, і підкоряйте її; і пануйте над рибами морськими, і над птахами небесними, і над усіма тваринами, що рухаються по землі». (Буття 1:28). Але щоб повною мірою отримати цю спадщину, людина мала довести свою вірність

Божому закону. Адам не впорався з цим і підпав під вирок смерті.

Це не означає, що Божий задум зазнав невдачі. Біблія відкриває, що через Христа Бог забезпечив спокуту для грішної людини. «Як у Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть». (1 Коринтян 15:22). Людина буде визволена від своєї непокори й отримає можливість довести, що вона гідна жити в чудовому домі, який підготував для неї її Творець. Земля буде повністю заселена не вмираючим родом, а родом, відновленим до досконалого життя й укріпленим проти гріха завдяки знанню, здобутому через досвід жахливих наслідків непокори.

Цей великий задум відновлення мертвого та вмираючого людського роду описаний у Біблії словом «воскресіння». Також Петро назвав це «часами відновлення», про які, за його словами, говорили Божі святі пророки від початку світу. (Дії святих апостолів 3:20, 21). Так само, як у перших розділах Біблії викладено основні факти щодо створення та гріхопадіння людини, так і решта Біблії розкриває план Творця щодо відновлення тих, кого Він створив, щоб вони панували над землею.

Наша віра в Біблію як об'явлення Божого задуму щодо нас має зміцнитися, коли ми усвідомлюємо, наскільки точно вона описує багато важливих фактів щодо Землі. Наприклад, стародавні люди вірили, що Земля пласка, але тепер доведено, що вона має кулясту форму. Про цей факт згадувалося

в Біблії ще 3 000 років тому. У Книзі Ісаї ми читаємо про «коло землі». Ісаїя 40:22

Стародавні мудреці Індії вчили, що Земля спирається на спину слона, який стоїть на черепаші. Греки славилися своєю великою мудрістю, але найкраща теорія, до якої вони змогли дійти, полягала в тому, що Земля спирається на спину Атласа. Біблія проголосила істину щодо цього питання задовго до того, як її відкрила людська мудрість. Пророк Йов сказав про Творця: «Він простягає північ над порожнечою і підвішує землю на нічому». Йов 26:7

ФУНДАМЕНТИ ЗЕМЛІ

Творець запитав Йова: «Де ти був, коли Я закладав основи землі? Скажи, якщо ти маєш розум». І ще: «Що підтримує її основи, і хто заклав її наріжний камінь?» (Йов 38:4, 6). У світлі встановлених на сьогодні геологічних істин видається, що ці запитання стосуються конкретних особливостей утворення Землі. Дім людини справді має «основи», які міцно встановлені на тому, що, як вважається, є твердою масою нікель-залізної речовини, яка утворює ядро в центрі Землі.

«Наріжний камінь» Землі дещо нагадує «головний наріжний камінь» піраміди, за винятком того, що він розташований не на вершині, а в центрі. Таким чином, уся вага Землі тисне на її центральне ядро. У праці «Утворення Землі» («Енциклопедія сучасних знань», стор. 192, 193) професор Дж. В. Грегорі згадує сім масивних фундаментів, які

підтримують верхню кору Землі. Вони розташовані в Північній та Південній Америці, Азії, Африці, Австралії, а також два — в Європі.

Хоча океани мають величезну вагу і добре підкріплені дном із важкого базальтового матеріалу, Господь забезпечив додаткову опору для континентів. Не дивно, що псалмист писав про Творця: «Він поставив світ на його основу, щоб він ніколи не похитнувся». Псалом 104:5

ВИМІРИ

Бог поставив Йову ще одне важливе запитання щодо Землі: «Хто визначив її розміри, якщо ти знаєш? Або хто натягнув на неї мірну лінію?» (Йов 38:5). Розміри є життєво важливими для архітектора під час проектування будівлі. Будівля не лише сама по собі повинна мати правильні пропорційні розміри, але й ці розміри мають відповідати навколишнім об'єктам та обставинам.

Так само було і при проектуванні Землі. Великий Архітектор обрав розміри, які в усіх відношеннях відповідали меті Його задуму. Діаметр Землі становить приблизно 8 000 миль. Важливість цього розміру можна оцінити лише тоді, коли його порівняти з меншими розмірами Місяця та набагато більшими розмірами Юпітера й Сатурна.

Вважається, що океани Землі утворилися внаслідок викиду водяної пари на ранніх етапах формування Землі, коли вона була розпеченою масою. Отже, діаметр Землі визначав би кількість

цієї пари у співвідношенні до розміру її поверхні. У випадку Місяця, який є набагато меншим, кількість води, що утворилася з його газів, була настільки малою, що вона повністю випарувалася під час охолодження Місяця, внаслідок чого на Місяці немає води. З іншого боку, вчені стверджують, що планети розміром з Юпітер і Сатурн виділяли такі величезні кількості водяної пари, що їхні суші повністю занурені під велику глибину води або льоду. Щоб Земля була придатною для життя людини, вона мала мати правильний розмір, і Божественний Архітектор знав, яким саме має бути цей розмір.

Крім того, відстань від Сонця мала бути саме такою, щоб Земля нагрівалася належним чином, але не перегрівалася. Сонце знаходиться на відстані приблизно 93 мільйонів миль від Землі. Вчені кажуть нам, що якби Сонце відсунулося на 120 мільйонів миль, ми б усі замерзли на смерть. Або, якби Сонце наблизилося до Землі на відстань 60 мільйонів миль, ми б усі згоріли; навіть рослинність була б знищена спекою.

Наскільки глибоким змістом були питання, які Творець поставив Йову: «Хто визначив її міри, якщо ти знаєш? Або хто натягнув на неї шнур?» Це не були порожні питання. Вони були задумані Творцем, щоб виявити Його мудрість і любов у створенні цього чудового дому для людства.

ЯК БУЛО СТВОРЕНО

Біблія не пояснює, як Бог здійснив своє творіння. Біблія просто стверджує, що «Бог створив небо і землю». Однак науковці загалом сходяться на думці, що незалежно від походження речовини, з якої складається Земля, був час, коли її поверхня була гарячою розплавленою масою, яка згодом повільно охолола до того стану, в якому вона перебуває сьогодні.

У загальних рисах Біблія описує це простим твердженням, що Земля була «безформна й порожня» (), тобто не мала форми (Буття 1:2). Саме про цей час, коли Земля ще була непридатною для життя, йдеться в першому розділі Книги Буття. Цей опис Створення стосується шести етапів, днів або епох розвитку, протягом яких Земля набула свого нинішнього придатного для життя стану.

СТВОРЕННЯ

Геологи виявили цей упорядкований розвиток, і хоча вони не поділяють час на таку саму кількість періодів, як у Книзі Буття, їхні відкриття щодо того, що відбувалося на різних етапах розвитку, дивовижно узгоджуються з Книгою Буття. Вчені виділяють чотири основні епохи, які вони поділяють на коротші періоди.

Немає потреби надто суворо ставитися до збігу між періодами, встановленими вченими, та «днями» з «Книги Буття». Зрештою, біблійний опис того, як

Земля була підготовлена для підтримки життя, викладено в тридцяти одному короткому вірші, тоді як вчені написали про це величне творіння майже незліченну кількість томів. Шість загальних поділів, очевидно, були єдиним, що Творець вважав за необхідне згадати, аби надати своєму побожному народу інформацію, необхідну для збереження віри.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

На початку першого «дня» Дух Божий — Його всемогутня сила — «рухався над поверхнею вод». (Буття 1:2). Єврейське слово, перекладене тут як «рухався», означає «висиджувати», як птах, що висиджує яйця у своєму гнізді. Як ми знаємо, процес висиджування складається з кількох етапів. Спочатку збирають гілочки, щоб зліпити гніздо. Його вистилають травою чи іншими м'якими матеріалами, а наостанок — м'яким пухом для комфорту пташенят. Потім відбувається відкладання яєць і їх утримання в теплі, доки пташенята не вилупляться.

У загальному сенсі це є влучною ілюстрацією того, як Дух, або сила, Творця «висиджував» над водами землі, щоб зрештою підготувати домівку для незліченних створінь, яких Він замислив для землі, і особливо для людини. Це висиджування почалося на початку першого дня, коли «темрява була над поверхнею безодні», і тривало доти, доки людина — чоловік і жінка — не була створена за Його

образом наприкінці шостого «дня». Буття 1:2, 27–31

Коли Божий Дух почав ширяти над водами, «темрява була над поверхнею безодні». Оскільки це відбувалося до того, як земля й вода були розділені, поверхня землі була одним величезним океаном. Бог запитав Йова: «Хто зачинив море дверима, коли воно виривалося, наче з лона? Коли Я зробив хмару його одежею, а густу темряву — пелюшкою для нього?» Йов 38:8, 9

Боже запитання цілком може натякати на те, як виникло море. Вчені сходяться на думці, що під час охолодження земної маси на її поверхні утворилася тверда кора. Певний час ця кора утримувала гарячі гази всередині або, як натякає Боже запитання, «замкнула їх... дверима». Але утримуваний газ накопичував величезний тиск і «виривався» крізь незліченні дрібні кратери, розкидані по поверхні Землі, а потім охолоджувався, конденсувався й осідав на гарячу поверхню Землі. Таким чином, море «народилося», і Бог порівняв це з виходом із лона.

Творець сказав: «Нехай буде світло», і завдяки цьому велінню «стало світло» (Буття 1:3). Вчені однозначно встановили, що Сонце було створене задовго до Землі і, ймовірно, саме воно було тим світлом, про яке йшлося у велінні Творця, хоча воно й не проникало крізь хмари пари та газу, що оточували Землю, з такою ж яскравістю, як це сталося пізніше.

Буття 1:4, 5: «І розділив Бог світло від темряви. І назвав Бог світло Днем, а темряву назвав Ніччю». Саме Земля сама створила розділення між темрявою та світлом. Та сторона Землі, що була звернена до Сонця, була світлою порівняно з темрявою на іншій стороні земної кулі.

НЕ ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ

Коли сонячне світло почало слабко проникати крізь щільний шар вологи, що оточував Землю, перша епоха Божого «витання» над планетою добігла кінця. У тексті сказано: «І був вечір, і був ранок — перший «день» (Буття 1:5). Декого ввело в оману слово «день», вжите в цьому вислові. Це переклад гебрейського слова «йоум». Хоча в Старому Завіті це слово часто застосовується до буквального дня, що триває дванадцять або двадцять чотири години, автори Святого Письма не обмежували його вживання таким чином.

У Виході 13:10, Левит 25:29, Числах 9:22 та в інших місцях те саме єврейське слово перекладається як « » — «рік». У Буття 40:4 та Йошуа 24:7 воно перекладається як «сезон». У Книзі Буття 4:3 та 26:8, а також у багатьох інших місцях «йоум» перекладається як «час». Ці посилення чітко показують, що значення цього гебрейського слова не обмежується двадцятичотиригодинним днем.

Крім того, Біблія часто вживає слово «день» у ширшому значенні. Період у сорок років, який ізраїльтяни провели в пустелі, називається «днем випробування в пустелі» (Псалм 95:8). Ісаї називає

епоху Царства Христа на землі «днем» (Ісая 11:10). А в Книзі Буття 2:4 весь період творіння — це «день, коли Господь Бог створив землю та небо».

Отже, очевидно, що гебрейське слово «йоум» просто позначає час, пору року чи епоху, протягом якої відбуваються певні події або виконується певна робота.

Ми читаємо, що «був вечір і був ранок — день перший». Єврейське слово, перекладене тут як «вечір», буквально означає «сутінки» або «темрява». Божественний Автор, очевидно, хоче, щоб ми зрозуміли: кожен із періодів творіння мав неясний, темний початок, а завершення роботи кожної епохи було світлим ранком. Щодо першого «дня» це було буквально правдою: він почався в темряві й закінчився божественним велінням: «Нехай буде світло».

ДРУГИЙ ДЕНЬ

Під час другого творчого періоду сформувалася земна атмосфера. «І сказав Бог: „Нехай буде твердь посеред вод, і нехай вона відокремлює води від вод“» (Буття 1:6). Це розділення вод за допомогою «тверді» означало, що основна маса води залишилася на землі, тоді як величезна кількість водяної пари утримувалася в атмосфері.

Вчені стверджують, що залишкові гази, які виходили з розпеченої землі, значна частина яких конденсувалася, утворивши океан киплячої води, тепер були використані для формування

атмосфери. Але ці гази мали бути відрегульовані божественною мудрістю, щоб забезпечити саме ту кількість кисню, яка була необхідна для численних дихаючих істот на землі, що мали бути створені пізніше.

Пророк Ісаї писав: «Він «розпростягає небеса, як завісу, і розгортає їх, як намет, щоб у ньому мешкати» (Ісаїя 40:22). Який прекрасний спосіб описати простори атмосфери, що оточують Землю!

Атмосфера Землі є життєво необхідною не лише завдяки кисню, який вона забезпечує всім дихаючим істотам, а й тому, що вона забезпечує циркуляцію, завдяки якій Земля отримує воду. Сонце перетворює воду океанів на пару, яка піднімається в атмосферу, а потім випадає на Землю у вигляді дощу чи снігу. Бог запитав Йова: «Хто змушує дощ падати на безплідну землю, у пустелю, де ніхто не живе? Хто посилає дощ, щоб наситити висушену землю й змусити проростати ніжну траву? Чи має дощ батька? Хто народжує росу?» Йов 38:26-29

В атмосфері у зваженому стані містяться мільярди тонн води, готової «розсипатися» на землю. Яка дивовижна система зрошення! Як вона виявляє мудрість Божественного Архітектора! І як просто це описано: «І створив Бог твердь, і відокремив води, що були під твердю, від вод, що були над твердю; і сталося так. І назвав Бог твердь Небом» (Буття 1:7,8). Єврейське слово, перекладене тут як «небо», є тим самим, що перекладається також як

«повітря». Тому було б так само правильно сказати, що Бог назвав «небосхил» повітрям.

З завершенням формування земної атмосфери ця епоха добігла кінця. «І був вечір, і був ранок — другий день». Буття 1:8

ТРЕТІЙ ДЕНЬ

Під час третього «дня» або епохи з'явилися суші Землі. «І сказав Бог: «Нехай зберуться води, що під небом [або повітрям], в одне місце, і нехай з'явиться суша»; і так сталося. І назвав Бог сушу «Землею», а збори води назвав «морями»; і побачив Бог, що це добре». Буття 1:9,10

У Приповістях 8:29 сказано, що Господь «дав морю Свій наказ, щоб води не переступали Його заповіді, коли Він встановлював основи землі». Нам сказано, що якби всі континентальні масиви Землі були вирівняні, то вся суша Землі опинилася б на глибині від однієї до двох миль під океаном. Очевидно, так було до третього дня творіння.

За божественним наказом і під контролем божественної сили почалося викривлення поверхні Землі, яка на той час ще була дещо м'якою корою, що призвело до поглиблення дна океанів і підняття наших континентів. Як сказано в Книзі Йова: «Досі й не далі ти прийдеш. Тут твої горді хвилі мусять зупинитися!» (Йов 38:10, 11)

«Ти встановив межу, яку вони не можуть переступити, щоб вони не повернулися знову, щоб покрити землю [як це спочатку робили океани]»

(Псалм 104:9). Також у третій період творіння Бог сказав: «Нехай земля виростить траву, рослини, що дають насіння, . . . за своїм родом, чиє насіння є в ній самій, на землі; і так сталося» (Буття 1:11). Таким чином описано найперші форми рослинності.

Хоча гебрейське слово, перекладене тут як «трава», пізніше застосовувалося до буквальної трави, очевидно, у цьому тексті воно вживається для опису більш загальної форми ніжної рослинності. Деякі версії Біблії перекладають його як «рослинність».

Третій етап творення охоплював те, що вчені називають карбоновим та ранньопермським періодами. Саме в цей час густа рослинність, що розросталася у справжні ліси, стала матеріалом для утворення вугільних покладів на землі.

Зупинімося тут, щоб відзначити глибоке значення виразу «за своїм родом». Це спосіб, яким Господь говорить, що всі види життя є незмінними, що не існує еволюції одного виду в інший. У кожного виду може бути багато різновидів. Наприклад, існує багато різновидів троянд і собак, але всі вони — троянди та собаки. Сам Дарвін у своїй праці «Походження видів» відверто визнав: «Незважаючи на всі зусилля досвідчених спостерігачів, не зафіксовано жодного випадку перетворення одного виду на інший».

Щодо вищих форм рослинного життя, відомих на сьогодні, пан Дарвін, як повідомляється, у листі до

сера Джозефа Гукера зазначив: «Швидкий розвиток, наскільки ми можемо судити, усіх вищих рослин у недавні геологічні часи є огидною загадкою». («Еволюція рослин», стор. 42, д-р Д. Г. Скотт, магістр мистецтв, доктор права). Це було «жахливою» загадкою для Дарвіна просто тому, що вона спростовувала його теорію еволюції.

Вчені, як правило, ще не готові відмовитися від своєї теорії еволюції, але вони визнають, що, що стосується геологічних свідчень, знайдених у гірських породах, то на всьому шляху — від найнижчих форм рослинного та тваринного життя до найвищих — існують незрозумілі прогалини. Іншими словами, існує багато «відсутніх ланок», що відкрито визнають такі відомі вчені, як Веллс, Гекслі, Дана та інші. Деякі вчені говорять про «швидкий перехід» та «розрив», маючи на увазі, що немає доказів того, що один вид еволюціонував у інший.

Веллс і Гекслі усвідомлювали ці труднощі. Проте вони, спираючись виключно на уяву, намагалися побудувати «містки», визнаючи, що ці гіпотези є «попередніми» та «спекулятивними». Геологи оцінюють, що ці спекулятивні «містки» охоплюють часовий проміжок щонайменше у 500 мільйонів років. Найгірше в цьому те, що пересічний читач праць цих видатних вчених не в змозі розрізнити те, що вони встановлюють як факти на основі геологічних даних, від їхніх спекулятивних «містків».

Ми можемо підсумувати ці думки цитатою французького професора Е. Перріє, наведеною на сторінці 75 його книги «Земля до історії». Він пише: «Порівняно раптова поява такої великої кількості органічних форм іноді розглядалася як доказ проти еволюційної теорії. Знову ж таки, було доведено, що нова флора та фауна раптово з'являлися в деяких геологічних шарах після повного зникнення старіших, що збереглися в шарах, які безпосередньо передували їм». Це, зауважив Пер'є, «вважалось незаперечним аргументом на користь незалежних творінь».

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ

Четвертий «день» був пов'язаний із Сонцем, Місяцем і зірками. У тексті сказано: «І сказав Бог: «Нехай будуть світила на небесній тверді, щоб відокремлювати день від ночі; і нехай вони служать знаками, і для пір року, і для днів, і для років... І створив Бог два великі світила: велике світило, щоб керувати днем, і мале світило, щоб керувати ніччю; також створив Він зірки». Буття 1:14-16

Поверхневий читач може легко скласти враження з цього опису, що саме в цей період були створені Сонце та Місяць, але це не так. Сонце та Місяць були створені «на початку», коли «Бог створив небо та землю». Вони є частиною «неба». Буття 1:1

Єврейське слово, перекладене тут як «створив», має набагато ширше значення та вживання, ніж це. У Псалмі 104:19 воно перекладено як «призначив». Бог «призначив місяць для пори року: сонце знає,

коли йому зайти». Боже діло на четвертий день полягало не у створенні Сонця та Місяця, а в тому, щоб призначити їх «панувати над днем і над ніччю», і щоб вони слугували «знаками, порами року, днями та роками».

Як ми зазначали раніше, саме світло Сонця слабко пробивалося крізь пелену темряви, що оточувала Землю в першу епоху творіння, коли Бог сказав: «Нехай буде світло».

Очевидно, що деяке сонячне світло досягало Землі ще до четвертого «дня» творіння, адже воно було необхідне для рослинності, яка росла в третій епосі. Але Сонце й Місяць тоді ще не «панували» в тому сенсі, що не створювали пір року, про що свідчить той факт, що величезні дерева, які осіли, утворивши наші вугільні пласти, не мають жодних кілець, що позначають роки їхнього зростання.

П'ЯТИЙ ДЕНЬ

П'ята епоха була присвячена створенню морського життя та «птахів, що літають над землею» (Буття 1:20). Ми читаємо, що Бог створив великих «китів та кожну живу істоту, що рухається, яких води породили в великій кількості, за їхнім родом» (Буття 1:21).

У Біблії вжито слово «морські чудовиська» замість «китів». Конкорданс Стронга повідомляє, що це гебрейське слово можна також перекласти як «сухопутні чудовиська». Буття 1:21, ймовірно, стосується тих величезних тварин, яким вчені дали

такі назви, як динозаври, диплодок і тиранозавр, що означає «величезні ящірки». Вчені припускають, що хоча ці чудовиська могли жити на суші, їхня величезна вага полегшувала їм пересування у воді, адже вода допомагала витримувати їхню вагу.

Вираз «уся крилата птиця» (Буття 1:21) не обов'язково обмежується лише пернатими птахами. Геологи встановили, що в цей період існували величезні крилаті істоти, які не мали пір'я, а їхні крила за будовою дещо нагадували крила кажана.

Чи то величезні ящірки цього періоду, чи то істоти, що жили виключно в морі, чи то пернаті або безпернаті птахи повітря — кожен вид був створений «за своїм родом». Це підтверджують геологи, які відкрито визнають, що, згідно зі свідченням, знайденим у «Книзі скель», кожен із цих видів з'явився раптово, без жодних ознак проходження еволюційного шляху.

ШОСТИЙ ДЕНЬ

Наприкінці шостого «дня» Бог створив людину за своїм образом. Доречно, що саме в цей період були створені й наземні тварини, які мали задовольняти людські потреби.

Хоча рослинність з'явилася під час третього «дня», нові види рослин продовжували з'являтися, а квітучі та плодові дерева були створені під час шостого дня. Геологи виявили, що разом із появою квітучих рослин і дерев з'явилася також медоносна

бджола. Саме на цьому етапі бджола та інші комахи стали необхідними для запилення, а до цього вони не мали б належного запасу їжі. Творець подбав про те, щоб «природне» прагнення комах до їжі автоматично спонукало їх служити квітучим рослинам і деревам у процесі їхнього розмноження.

Вершиною Божого земного творіння стала людина. Архітектор творіння створив землю та все, що на ній є, для людини. Розкриваючи істину про створення людини, автор Святого Письма нібито заводить нас за лаштунки і дає нам почути, як Бог промовляє до Свого Сина. Буття 1:26: «Створімо людину за нашим образом, за нашою подобою; і нехай вона панує над рибами морськими, і над птахами небесними, і над худобою, і над усією землею, і над усіма плазунами, що плазують по землі».

Безсумнівно, для Отця й Сина було великою радістю усвідомлювати, що тепер велика мета всього, що було здійснено завдяки «діянню» божественної сили протягом попередніх п'яти «днів», ось-ось мала здійснитися. Якими б чудовими не були попередні твори творіння, все ще не було гідного представника Творця, якого можна було б призначити царем землі.

«Чоловіка і жінку створив Він їх». (Буття 1:27). Це коротке констатування факту детально викладено у другому розділі. Тут ми дізнаємося, що спочатку було створено чоловіка, і що минув певний проміжок часу, перш ніж було створено жінку. Щодо

чоловіка, у записі зазначено: «І сформував Господь Бог людину з пороку землі та вдихнув у її ніздрі подих життя; і стала людина живою душею». Буття 2:7

Тут викладено дві наукові істини щодо анатомії людини: (1) Організм людини складається з хімічних елементів, властивих землі. (2) Він живе завдяки кисню, який вдихає у свої легені. У Левит 17:11 сказано: «Життя тіла — у крові». Зараз відомо, що кисень, який надходить у легені, кров розносить по всьому тілу, і завдяки цьому тіло залишається живим. Як дивно, що це знання було записане в Біблії задовго до того, як людина його відкрила!

«Людина стала живою душею». Жива душа — це жива істота. У Книзі Буття 1:21 та 24 те саме гебрейське слово перекладено як «жива істота», маючи на увазі нижчих тварин. Ця невідповідність у перекладі може свідчити про бажання перекладачів підтримати традицію «безсмертної душі», яка стверджує, що люди мають іскру незнищеного життя, приховану десь у їхній анатомії, яка, коли тіло вмирає, виривається назовні й переживає смерть.

Хоча вираз «жива душа» аж ніяк не передбачає традиції «безсмертної душі», перекладачі, очевидно, вважали, що він звучить краще, ніж вираз «живе створіння», який вони використовували, коли йшлося про нижчих тварин. Якби вони в обох випадках використовували слова «жива душа» або «живе створіння», то ті, хто

вивчав би деякі переклади Біблії епохи Середньовіччя, мали б набагато більше шансів дізнатися, що традиція «безсмертної душі» у Біблії взагалі не викладається. Вони були б більш схильні прийняти просту істину, викладену в Еклезіаста 3:19–21, де Соломон пояснює, що людина і тварина мають один і той самий подих, що «як помирає одна, так помирає й інша».

Буття 2:8,9 містить додаткові подробиці про люблячу турботу Творця про людину. «Господь Бог насадив сад на сході, в Едені, і там поселив людину, яку Він створив. І з землі Господь Бог виростив усі дерева, приємні на вигляд і добрі для їжі, а також дерево життя посеред саду та дерево пізнання добра і зла».

Оскільки людина була створена за образом Божим, вона могла цінувати вищі речі життя. Хоча всі Божі творіння досконалі, а отже, прекрасні, якщо розглядати їх у справжньому світлі, у першому розділі Книги Буття нічого не сказано про красу Божого творіння. Причина цього очевидна. Нижчі тварини не могли цінувати красу. Але після створення людини все змінилося. Тепер наголос робиться на красі, яка навіть переважає потреби в їжі. Людина не мала жити лише для того, щоб їсти; тому Творець забезпечив у Еденському саду дерева, які були «приємні для ока».

СПОКУСА ТА НЕСЛУХНЯНСТВО

Оскільки Адам був створений за образом свого Творця і мав бути царем землі, йому була надана

можливість ознайомитися зі своїм пануванням. Йому було доручено дати імена «всій худобі», «птахам небесним» та «всім звірам польовим» (Буття 2:19, 20). У процесі виконання цього завдання стало очевидним, що для Адама не було відповідної супутниці, або «помічниці». Тож, у своїй мудрості, Бог створив Єву. Буття 2:18, 21–25

Незабаром після створення Єви до неї підійшов Сатана-Диявол, діючи через змія, і заперечив те, що Бог сказав про смерть як покарання за гріх. «Ви аж ніяк не помрете», — сказав він Єві й додав: «Бог знає, що в той день, коли ви з'їсте з нього, ваші очі відкриються, і ви станете як боги, знаючи добро й зло». Буття 3:1-5

Бог у Своїй безмежній мудрості заздалегідь знав, яким шляхом підуть Адам і Єва, не втручаючись жодним чином у їхній вільний вибір. Знаючи, що вони не послухаються, Бог дозволив це. Бог знав, що лише так людство зможе здобути практичне знання добра й зла.

Як і було попереджено, непокора Адама призвела до покарання смертю, яке через спадковість перейшло на все його потомство. Це принесло багато горя й страждань. Але завдяки цьому досвіду людство пізнає жахливі наслідки непокори закону Творця.

Проте Бог і далі любить своїх людських створінь. І «хоч Він і завдає скорботи, та все ж матиме милосердя... Бо Він не з власної волі завдає страждань... дітям людським». Плач Єремії 3:32, 33

Оскільки Бог любить своїх людських створінь, Він забезпечив їм спасіння через нашого Господа Ісуса Христа. Так, Павло писав: «Оскільки через людину прийшла смерть, то через людину прийшло й воскресіння мертвих. Бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть». 1 Коринтян 15:21, 22

Ця справа відновлення людства до життя на землі буде здійснена протягом тисячі років Царства Христа. Матвія 19:28; Об'явлення 20:6

НОВЕ СТВОРЕННЯ

Тим часом, починаючи з першого приходу Ісуса, триває інше творче діло. Ми можемо говорити про це як про «Нове створіння». Апостол Павло дав нам ключ до цього, коли написав: «Якщо хтось у Христі, той — нове створіння: старе минуло; ось, усе стало новим». (2 Коринтян 5:17). Сам Ісус став новим створінням на божественному рівні життя, і його справжні послідовники, які цілком присвятили себе виконанню Божої волі, мають впевненість, що вони також будуть піднесені, щоб бути з Ним і зі своїм Небесним Отцем. Івана 14:2, 3; 17:24; Об'явлення 3:21; 2 Петра 1:4

Новий день настане зі сходом «Сонця праведності». (Малахія 4:2). Сонце праведності — це Христос, і Його вірні послідовники будуть з Ним. Вони будуть воскресені з мертвих у «першому воскресінні», щоб жити й царювати з Христом. (Об'явлення 20:4, 5). Це ті «праведні», які «засяють, як сонце, у Царстві свого Отця». Матвія 13:43

Тим часом людина матиме нагоду пізнати переваги послуху. Зрештою всі прокинуться від сну смерті. Тоді, озброєні знанням, здобутим через досвід зі злом, ті, хто прийме запропоновані для них через Христа умови життя та буде дотримуватися законів Царства, що діятимуть на той час, будуть відновлені до людської досконалості. Тоді людина, цар землі, буде навіки мешкати у світлі обличчя свого Творця, насолоджуючись благословеннями миру, здоров'я та вічного життя.